

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **BOSWELL a.s.**
sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava - Zábřeh
zastoupený advokátem JUDr. Zbigniewem Sychrou
sídlem Hlavní třída 1196/27, 708 00 Ostrava - Poruba

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2167/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č. j. CPR-30628-2/ČJ-2016-930310-258 a č. j. CPR-30628-3/ČJ-2016-930310-258

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 5. 6. 2017 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č. j. CPR-30628-2/ČJ-2016-930310-258 a č. j. CPR-30628-3/ČJ-2016-930310-258; uvedenými rozhodnutími bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 16. 11. 2016 a bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Prvostupňovými rozhodnutími byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a to za správní delikt podle § 157 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“), spočívající v tom, že žalobce nesplnil povinnost stanovenou § 100 písm. f) ZPC, neboť na požádání policie nepředložil ke kontrole domovní knihu.
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 24. 5. 2016 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního deliktu spočívajícího v neposkytnutí domovní knihy žalobcem příslušníkům Police ČR (dále jen „PČR“). K tomu žalobce doplnil, že dne 6. 5. 2016 kolem 22:00 hodin se dostavili na recepci Best Western Hotelu Vista (dále jen „Hotel Vista“) 2 policisté, aby z evidence, kterou žalobce vede o ubytovaných hostech, získali informace o panu V. T. Tato skutečnost vyplývá mj. z úředního záznamu ze dne 7. 5. 2016, č. j. KRPT-106751-3/ČJ-2016-070022.
3. Ze stanoviska Úřadu na ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“) dle žalobce vyplývá, že ubytovatel nesmí podávat žádné informace o hostech, a to ani PČR telefonicky, neboť není možné ověřit, zda volající je skutečně policista. Ubytovatel má povinnost poskytnout informaci pouze na základě písemné žádosti PČR. Pokud se PČR dostaví osobně pro zjištění informací, je ubytovatel povinen uchovat o poskytnutí informací kopii protokolu PČR a poskytnutých informací, z něhož vyplývá, komu a jaké informace byly předány. Protože žalobce nemůže jednat v rozporu se zákonem na ochranu osobních údajů, vypracoval si sám jednoduchý protokol o poskytnutí informací z evidence, který by umožnil zachovat soulad se zákonem na ochranu osobních údajů a zároveň by policisty nikterak při osobní návštěvě nezatížil. Požadavek na uchování protokolu o předaných informacích vyplývá z § 13 odst. 3 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon OOÚ“) s přihlédnutím k § 12 odst. 2 písm. d) a § 11 tohoto zákona. Žalobce v žádném případě nechtěl odepřít PČR získání informací, pouze chtěl, aby vše proběhlo v souladu se všemi zákony, které na danou situaci dopadají. Žalobce i PČR musí postupovat v souladu se ZPC, zákonem č. 273/2008 Sb., o policii (dále jen „zákon o Policii“) a zákonem OOÚ.
4. Policie až poté, co odmítla vyplnit žalobcem požadovaný protokol a informace o panu T. jí tak byly odepřeny, rozhodla se obejít zákon o ochraně osobních údajů a získat požadované informace z ubytovací knihy. Již při zahájení kontroly by měl žalobce obdržet písemnou informaci o jejím zahájení, aby bylo schopen evidovat kdo a z jakého důvodu do evidence nahlédl. Žalobce postupoval řádně, nedopustil se ničeho v rozporu se zákonem a nemohlo tak dojít ke spáchání správního deliktu. Oprávnění policie provádět kontrolu domovní knihy zjevně nebude platné 24 hodin denně, 7 dní v týdnu, když zařízení, která nemají recepci otevřenou 24 hodin denně, nejsou schopna takovýto požadavek naplnit.
5. Napadená rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem a také v rozporu s názorem nadřízeného orgánu – Policejního prezidia ČR. PČR nezajímají povinnosti, které správci evidence osobních údajů vyplývají z jiných právních norem než je ZPC a zákon o policii. Samotný

Shodu s prvopisem potvrzuje

formulář žalobce jako správce evidence nelze považovat za něco špatného; za situace, kdy PČR neposkytuje žádný relevantní dokument, je tento postup žalobce jediný možný. Žalobce jako správce evidence nemůže nést odpovědnost za informace, které by mu policie poskytla při získávání informací, a to proto, že tyto informace nemá žalobce právo posuzovat a hodnotit a na základě takového hodnocení případně informace neposkytnout; žalobce tedy informace poskytnout musí, ale musí k tomu mít možnost vést evidenci o poskytnutí údajů. Protokol, který si žalobce zpracoval, umožňuje zachovat zákonnost poskytování informací a zároveň usnadňuje PČR práci, neboť nemusí nosit obdobné dokumenty a informace jí lze poskytnout okamžitě kdykoliv je to potřeba. Je na žalobci, jaká opatření přijme. Podle žalobce rozhodoval správní orgán tendenční, když vyhledával jen odůvodnění postupu policie dne 6. 5. 2016 a zůstal hluchý argumentům i nadřízených orgánů. Pokud se týče protokolu nebo záznamu policie do pobytové knihy, tuto policie provádí jen a pouze, pokud provádí skutečnou kontrolu knihy, tedy její formální správnosti, ale nikdy, pokud vyžaduje poskytnutí informací o konkrétní osobě. Tím cizinecká policie porušuje zákon, neboť neposkytuje správci evidence osobních údajů součinnost. Žalobce nesouhlasí s argumentem správního orgánu, že je běžné, že se kontrola ubytovací knihy provádí běžně i v nočních hodinách; standardně se kontrola provádí v běžných pracovních dnech, neboť nehrozí žádné nebezpečí z prodlení a není žádný relevantní zájem na tom, aby kontrola byla provedena ihned.

6. Žalobce dále namítl, že se žalovaný dopustil nesprávného postupu, pokud odmítl provést žalobcem navrhované výslechy svědků s poukazem na koncentraci řízení; v té souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48 a ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že policie požadovala po žalobci informace, které byl v postavení ubytovatele povinen poskytnout podle ZPC. Podle § 167 odst. 1 písm. d) ZPC je policie oprávněna provádět pobytovou kontrolu a podle § 167 odst. 1 písm. f) ZPC je policie oprávněna vstupovat do ubytovacích zařízení. S tímto oprávněním koresponduje povinnost žalobce uvedená v § 100 písm. f) ZPC, vést domovní knihu a na požádání policie ji předložit ke kontrole. V tomto případě není potřeba ze strany žalobce po policii požadovat vyplnění interního protokolu o poskytnutí osobních údajů, neboť se jedná o postup dle § 18 zákona o policii, resp. podle § 66 zákona o policii. Kontrolu domovní knihy lze provádět i zpětně. K prověření skutečnosti, zda cizinec pobývá nebo v určité době pobýval v daném ubytovacím zařízení, slouží především oprávnění pobytové kontroly v ubytovacím zařízení a oprávnění provedení kontroly údajů v ubytovací knize. V případě kontroly knihy provede policie záznam v konkrétní kontrolované ubytovací knize. Provedení těchto úkonů není podle ZPC časově omezeno.
8. Ve věci bylo již jednou rozhodnuto rozsudkem podepsaného soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 22 A 108/2017 – 38, kterým byla napadená rozhodnutí zrušena a věci vráceny žalovanému k dalšímu řízení.
9. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 Azs 216/2018 – 23 uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. S odkazem na předchozí judikaturu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Ans 7/2011 – 59 uzavřel, že pobytová kontrola je významnou a specifickou činností policie, v rámci které realizuje zákonné pravomoci za účelem dodržování zákona o pobytu cizinců. Policisté v projednávané věci prováděli dne 6. 5. 2016 v hotelu provozovaném žalobcem pobytovou kontrolu, v rámci které chtěli nahlédnout do

Shodu s prvopisem potvrzuje

domovní knihy; zákon o pobytu cizinců uvedené pravomoci policii výslovně přiznává a současně explicitně ukládá ubytovateli, tedy žalobci, povinnost v tomto ohledu umožnit vykonat její pravomoc (viz § 167 odst. 1 a § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců). Současně tato právní úprava nepodmiňuje výkon daných pravomocí policie žádnými dalšími podmínkami. Zákon uvádí, že ubytovatel má knihu předložit „na požádání“, přičemž nikterak nespecifikuje, že by taková žádost měla být písemná či splňovat další formální požadavky. Oporu pro závěry krajského soudu pak neposkytuje ani § 13 zákona OOÚ; z dikce citovaného ustanovení vyplývá obecná povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům, přenosům, zpracování, jakož ani k jinému zneužití osobních údajů. V daném případě o takovém neoprávněném nakládání hovořit nelze, když policie je na základě jednoznačné dikce zákona o pobytu cizinců oprávněna nahlížet do domovní knihy. Zákonodárce policii výslovně zmocnil k takovému nahlížení, a to i přesto, že kniha obsahuje řadu osobních údajů. Ze správního spisu nelze dovodit, že by žalobce v daném konkrétním případě nemohl v důsledku policie učinit opatření, která umožní určit a ověřit, komu byly osobní údaje předány; žalobce ani netvrdí, že by mu policisté odmítli sdělit svá jména, resp. čísla služebních průkazů, aby si je zaznamenal za účelem splnění povinnosti dle § 13 odst. 3 písm. d) zákona OOÚ.

10. Krajský soud v návaznosti na zrušení předcházejícího rozsudku Nejvyšším správním soudem opětovně přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), když co do skutkových závěrů krajský soud odkazuje na rozsudek ze dne 16. 5. 2018. Při svých úvahách byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí dle § 110 odst. 4 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. V důsledku uvedeného krajský soud co do právních závěrů zcela odkazuje na výše uvedené závěry přijaté Nejvyšším správním soudem. Lze pro stručnost uzavřít, že zákon o pobytu cizinců výslovně přiznává policii pravomoc nahlížet při pobytové kontrole do domovní knihy a současně explicitně ukládá ubytovateli povinnost v tomto ohledu umožnit vykonat její pravomoc, přičemž současně právní úprava nepodmiňuje výkon daných pravomocí policie žádnými dalšími podmínkami. Oporu pro závěry krajského soudu pak neposkytuje ani § 13 zákona OOÚ. Zákonodárce policii výslovně zmocnil k takovému nahlížení, a to i přesto, že kniha obsahuje řadu osobních údajů.

Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud tedy žalobu s ohledem na uvedené jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti, jak vyplývá z obsahu spisu, žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nej**sou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud

nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. prosince 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje